

Васил Попович

Аз и те
(Две фиданки)

По градина
млада мома
ходи-гледа
бял трендафил.
Щом погледне,
тя си мисли,
та му казва
тия думи:
Ти увянваш,
мое цвете,
бял трендафил,
както вехне
мойто сърце,
мойто сърце,
пусто, клето,
що го гледа
стара майка,
да го пият
чужди хора,
що го пият
и до сега! ...
Ти увянваш
и се клониш,
главицата ти
тежка става,
нямаш сили
да я дигнеш.
Светло слънце
силно гори!
То те суши
и те съхне,
както съхнат
мойте очи,
кога плача.
Те страдаят
хорски думи,
като чувят...
Ти си съхнеш,
та повянваш,
тебе роса
не оживява.

Що ти е тебе
ситна роса,
кога корян
твой съхне!...
Ти си цвете
миризливо,
всеки тича
да те късе,
всеки иска
да те грабне,
ама никой
не ще никак
да полейне
твойте корни,
за да растеш,
големеш,
да разцъфнеш
и повече!...
Да зарадваш
кой те види!
Да се радва
млада мома,
кога поще
да те втъкни...
Да се радват
и ергени,
кога видят
млада мома,
да я обикнат
и по-много...
Но ти вехнеш
и час по час
твойте листи
пожълтяват!
Като няма
кой да лейне
и полейне
твойто дръвце!...
Аз съм слаба
и немощна,
моите ръце
нямат сили,

тях ги отслабна
люто горе,
хорски думи,
люта млъва...
Мойте сълзи
вечно капят,
нека росят
твоите корни.
Дано съхнеш,
за да съхнем,
както съхнат
наш'те души,
както слабеят
наш'те сили...

Нека вехнем,
да погинем,
ти от слънце,
аз от сълзи.
Ни сме двете
две фиданки:
ти си цвете,
аз съм мома,
млада мома,
сиромашинка,
що се мъчи
безутешно
и си кълне
зла съдбина,
че я роди
между хора,
що убиват
нейна хубост.
Че я роди
не трендафил,
да си цъфне
и прецъфне,
да повехне,
както вехнеш,
цвете мило.
Да не роня
бистри сълзи,

за да капят
на пустинял

КРАЙ

Източник: Словото
Набиране: Николай Аретов

Публикация

Васил Попович, Съчинения, Издателство „Кралица Маб“, С. 2000, ISBN 954-533-030-2

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/7386>]